

Колкото малко и да слушаше всичко това, Бойковски забѣлѣжи на баща си, отпрѣдъ южното лице на гарата, да приказва по-низичко, защото и безъ туй той доста обръща внимание на проходещитѣ край тѣхъ; даже нѣкои любопитни се спираха отдалечъ да чуятъ нѣщо.

И той разпита накъсо за домашни и роднини. По извѣстно съображение, прибърза та направи туй сега, а не у дома — прѣдъ жена си.

Вещитѣ набързо бидоха прѣнесени на файтона и го изпълниха. Бойковски, мълчаливъ, се само понамръщи.

Баща и синъ се качиха и се упѣтиха за града.

Дѣдо Генко се изтегна отъ дѣсна страна въ файтона, разпери рѣцѣ и зазѣпа на вси страни, а често и къмъ сина, въ хубава прѣмѣна, и къмъ града, въ който слѣдъ малко щѣха да влѣзатъ. И сега пакъ старецътъ счете за нѣждно да съобщи сину набързо и отривочно още нѣкои отъ частенъ и общественъ характеръ важни новини отъ Бойково: че прѣзъ пролѣттята имало голѣма суша, та посѣви, лозя и ливади се побъркали, но сега наскоро валѣлъ такъвъ силенъ дѣждъ, щото насмалко щѣла вода да завлѣче воденицата; че направилъ новъ аркъ на нея и го обградилъ съ върби; че до зида въ градината направилъ сушина за сѣно, плѣва и за подслонъ на добитѣка; разправи, че църквата (все тѣй дѣдо Генко произнасяше тая дума) въ Бойково се украсила, защото единъ бойковецъ, абаджия въ Стамбулъ, позлатилъ чинъ-чевре съ алтѣнъ-варакъ владишкия тронъ, та сега грѣлъ като ясно слѣнце; че условили новъ псалтъ, който толкова сладко пѣлъ, да му се не наслушашъ. Тукъ старецътъ прѣкъсна разказа си, защото бѣха дошли до Шарения мостъ, и съ удивление се взираше върху страшнитѣ бронзени левове. Старецътъ изново почна. Разправи сега за своето и роднинско сѣмейно състояние и пр. и пр. и все пакъ прѣкъсваше думата си, озърташе се на вси страни, чудѣше се на многото народъ, на широката улица, на високитѣ хубави здания и климаше глава на тия, които поздравяваха Григора и се обръщаха да изгледатъ умѣдреното въ файтона старче, въ селска носия и съ голѣма черна шапка на глава.